

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Old Cursing-dry.pdb

PDB Name: Old Cursing-dry
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.4.2007
Modification Date: 12.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Old cursing dry
Autor: Karel May
Nakladatelství: Toužimský a Moravec, 1991

1. U NAVAHU

Dříve než se dostanu k vyprávění svého příběhu, vzpomínám si na historku z mládí, kterou mám ve své paměti tak živou, jako by se stala včera.

Bylo nás pět nebo šest chlapců, kteří jsme stáli na tržišti v mém rodném městečku. Neměli jsme nic na práci, když jsme si všimli vozky, jehož koně nemohli utáhnout těžký povoz. Marňe do nich švihal bičem, až se posléze dal hněvem strhnout ke klení, které doprovázel tak silnými ranami, že koně nakonec své břemeno přece jen vyvlekli přes překážku. "Když nepomohou všichni svatí, pomůže svaté hromobití," smál se odjíždějící vozk.

Nepřihlíželi tomu jen chlapi, ale i někteří dospělí, a ti se smáli také. Nám imponovalo vozkovo láteření tak silně, že jsme je hned při svých hrách začali užívat.

Kleli jsme všichni s velkou rozkoší, až se jednou stalo, že mě z okna zaslechl otec. Rozhodl se, že mě potrestá. A tak jsem tehdy, a nikoliv bez důvodu, pykal za používání siláckých výrazů tím, že jsem nedostal nic k obědu. Musel jsem se smíšenými pocity přihlížet, jak chutná rýžová kjiše mým sourozencům.

Ten nedobrovolný půst mě tehdy tak zamrzl, až jsem se zařekl, že již hrubých slov používat nebudu. Mé rozhodnutí ještě po obědě utvrdila má dobrá, tehdy již osmdesátiletá babička, když mě zatáhla do kouta a tam mi mokrým ručníkem tak dlouho otírala ústa, až mi z očí vyhrkly slzy.

"Fuj! Fuj!" povídala. "Kdo kleje, maže si pus, tak je po-fířeba mu ji pořádně umýt. Pamatuj si to, už to nedělej, jestli chceš, abych tě měla ráda."

Mám-li být upřímný, musím přiznat, že to utírání na mne zapůsobilo ještě větším dojmem nežli půst, protože co řekla moje babička, bylo pro mne nejsvatější. Zalezl jsem do kouta, abych nebyl nikomu na očích a pokračoval ve svém pokání. Přitom jsem si uvědomil, že jsem nebyl jediný, kdo hřešil, kdo klel.

Zmocnil jsem se tedy mokrého ručníku a vyplížil jsem se tajně z domu, abych sehnal své spoluvíníky. Když se mi to podařilo, vysvětlil jsem jim, jakému trestu jsou nuceni se podrobit a vědí je k velkému vodnímu korytu v horní části tržiště.

Tam jsme se s takovou vervou pustili do očisty, až nám voda zatekla za kalhoty a do bot, a my pak byli nuceni ulehnout na slunce, abychom se osušili.

Toho dne vznikl můj odpor, který pociťuji i dnes, proti zbytečnému klení. Tak silně na mne zapůsobila ona neblahá příhoda, Necht' je mi ten či onen člověk sebemilejší, jakmile od něho uslyším hrubé slovo, cítím k němu nechut' a poznám-li, že kleje ?fi zvyku, končí tím pro mne veškeré přátelství.

Poznal jsem jednoho člověka, o němž teď chci vyprávět a jehož příklad je skoro dokladem, že není dobře s boží trpělivostí žertovat.

V době, kdy se ten příběh stal, byl jsem s Vinnetouem, náčelníkem Apačů, u kmene Navahů. Jak je známo, Navahové jsou blízkými příbuznými Apačů a uznávali Vinnetoua za svého vůdce.

Tábořili jsme v pohoří Agua Grande a čekali na výpravu bílých lovců, s nimiž jsme se chtěli vydat do Colorada. Tehdy přivedli naši strážci do ležení dva cizí rudochy. Byli lapeni za velmi podezřelých okolností a při výslechu jsme z nich nemohli vymámit ani jediného slova.

Protože neměli žádné kmenové znamení a ani jejich tváře nebyly pomalovány válečnými barvami, nemohli jsme určit, k jakému kmeni patří.

Domníval jsem se, že by mohlo jít o Utahy, kteří v poslední době projevovali vůči Navahům značné nepřátelství.

"Považuji tyto muže za Utahy," řekl jsem Vinnetouovi, "jejich kmen se stále více tlačí na jih a hodlá útočit na sídla Navahů. Tito bojovníci byli možná vysláni, aby zjistili, kde nyní Na váhové táboří."

Měl jsem dojem, že má domněnka je správná, ale Vinnetou znal Indiány v těch končinách lépe než já.

"Jsou to Pa-Utes," řekl, "v jednom však dávám svému bílému bratru za pravdu. Přišli vyzvídat."

"Myslí si snad Vinnetou, že se Pa-Utes spojili s Utahy?"

"Vinnetou o tom ani trochu nepochybuje, neboť kdyby tomu bylo jinak, nezdráhali by se vypovídat."

"V tom případě se musíme mít na pozoru. V krajině jako je tato, se zvědové vydávají nejdéle na třídní pochody od vlastního ležení. Z toho můžeme usuzovat, jak daleko asi je jejich kmen."

"Uff! Budeme je tedy hledat."

"Ty a já? Sami?"

"čtyři dobré oči vidí víc, než sto špatných. A čím větší počet bojovníků bychom s sebou vzali, tím snáze bychom se mohli prozradit."

"Ano, ale co když nastane situace, že bude potřeba poslat nějakou zprávu?"

y, Vezmeme tedy s sebou jednoho bojovníka, ale nikoho víc. ííbwgh!"

T?o Vinnetouově indiánském "Amen" jsem se vzdal dalších návrhů.

Oddíl Navahů, ve kterém jsme právě byli, čítal kromě starců, žen a dětí asi tři sta bojovníků, kterým velel Mtsas-Kar, Velký šíp. Byl to velmi schopný náčelník a tři sta bojovníků je dostatečný počet k odražení útoku, o kterém jsme předpokládali, že nebude veden velkým počtem nepřátel.

Přesto však jsme z opatrnosti vyslali výstrahu k nejbližšímu kmeni Navahů, abychom varovali před možným nebezpečím.

tak jsme ApaS já a jeden.. . bojovník hned vyrazili.

Po krátké poradě vyhověl Velký šíp přání Vinnetouově, a tak jsme, Apač, já a jeden mladý, ale již zkušený a spolehlivý bojovník, hned vyrazili zjistit postavení a pohyb nepřátel.

Navahové zatím zdvojili stráž a zůstali na stejném místě, co dosud a bedlivě hlídající oba zajatce vyčkávali náš návrat či poselství.

Bylo časně ráno a my jsme měli před sebou celý den. Předpokládali jsme, že Utahové táboří jižně od našeho tábora, zatímco Pa-Utesy jsme mohli spíše hledat na severovýchod, asi tam, kde se stýkají cípy Utahu, Colorada, Arizony a Nového Mexika. To vše ovšem bylo velmi neurčité, zvlášť proto, že vůbec nebylo jisté, zda rudoši chtějí Navahy přepadnout. V takovém případě by už patrně dávno opustili své původní tábořiště.

Kam tedy obrátit své koně?

Tak bych se byl jistě ptal, kdybychom neměli dobrého ukazatele cesty, na který jsme se mohli spolehnout. Byly to stopy dvou vyzvědačů, na které jsme narazili hned, jak jsme vyjeli z tábora.

Byli jsme v krajině, která je nejúrodnější z celé Arizony, čímž ostatně není řečeno příliš. Arizona je totiž známá značným nedostatkem deště a vody vůbec. Její řeky mají koryta v hlubokých roklích, a hlavní tok, řeka Colorado, protéká skalními stěnami, které stoupají kolmo vzhůru někdy přes dva tisíce metrů vysoko. Nahoře se prostírá náhorní rovina, do všech stran holá a nehostinná, vydaná všanc pálivému slunci i víchřům, které se přes ni ženou.

Jen zřídka se zde objeví vodní tok, který je možné pohodlně sledovat a při kterém není nutné slézat nekonečné hlubiny a šplhat na vrcholky. V takových místech je pak svěží tráva a stromové houštiny, které vás potěší o to více, čím víc byl váš zrak předtím trýzněn pohledem na holé rozeklané skály.

Tam, kde se stékají různé říčky, jsou dokonce lesy, mezi nimi pak se prostírají šťavnaté stepi, prerie - a tak tomu bylo právě i v místech, kde jsme nyní byli. Tady nebylo třeba obzvlášť vycvičeného důvtipu k vypátrání stop obou zvěďů. Protože byli tito Indiáni zajati ihned po svém příchodu, byly jejich stopy dosud svěží. Kopyty koní zdupaná tráva se ještě neměla čas napřímít a tak jsme mohli ujíždět cvalet, aniž jsme ztráceli stopy ze zřetele.

Jak se zdálo, jeli sledovaní vyzvědači bez přerušení celou noc, neboť nikde nebylo vidět místa, kde by přenocovali.

Později jsme narazili na skalnatou půdu, kde jsme museli zvolnit, protože stopy nebyly tak výrazné, ale protože sledování projížděti tímto

úsekem v noci, nemohli být dostatečně opatrní a stopy i zde byly viditelné.

K večeru jsme dorazili k řídce, kde se včera zvěďové zastavili. V úkrytu jsme objevili jejich medicíny a hrníčky s barvami. Bylo jasné, že Vinnetou se nemýlil. Šlo skutečně o příslušníky kmene Pa-Utes, kteří jsou na válečné stezce. V klidu jsme si odpočinuli celou noc a za úsvitu jsme opět vyrazili. Teď se již stopy daly rozeznat jen stěží, nám to však již tolik nevadilo, protože stačilo udržovat směr k Svatojánské řece. Dále pak na severovýchod, nejprve savanou, jejíž tráva byla stále řidší, pak skalnatou planinou, tak holou a hladkou, jako by byla ulita z betonu.

Bylo k polednímu, když jsme na vzdáleném obzoru zpozorovali tři body, které se k nám blížily. Protože jsme nechtěli být předčasně spatřeni a neměli jsme možnost úkrytu, sestoupili jsme se sedel, přinutili koně zalehnout. Sami jsme se položili vedle nich na kamenitou půdu.

Body se zvětšovaly. Záhy se dalo rozeznat, že se jedná o bělochy. Vinnetou si zastínil oči rukou, chvíli se díval a pak řekl:

"Uff! Dick Hammerdull a Pitt Holbers. Třetího muže neznám."

Hammerdull a Holbers patřili ke skupině, kterou jsme očekávali. O chvíli později jsem je poznal i já a vztyčil jsem se.

Vinnetou i Na vah se zachovali podobně.

Trojice jezdců rázem stanula.

Dali jsme povel koním, aby se vztyčili, vsedli na ně a ujížděli k nim. Holbers i Hammerdull nás ihned poznali a pobídlí své koně do cvalu.

Musím připomenout, že tito dva muži byli originály, jaké je možné vidět jen na Divokém západě. Většinou svých známých byli nazýváni "obrácený toast". "Toast" je vlastně rozpůlená zeměle s masem či sýrem, přiklopená k sobě. Protože Dick a Pitt se stavěli v šarvátkách vždy zády k sobě, aby se lépe ubránili útočníkům, dostali onen název proto, že ukazovali nepříteli jen svou přední stranu.

Hammerdull byl mužem malého vzrůstu a - což je na Západě vzácné, byl dost tlustý. Pokud mohl, holil si hladce svou zjizve-nou tvář. Jeho vynalézavý důvtip se mohl plně srovnávat s jeho odvahou, a pro tyto vlastnosti byl vyhledávaným společníkem. Já osobně bych však byl raději, kdyby jednal více rozvážně než odvážně.

Byl zvyklý neustále používat zvláštního čísloví, totiž "jestli,

anebo ne... to je úplně lhostejno. . .", čímž často rozesmával své přátele.

Jeho pravým opakem byl Pltt Holbers, muž velmi dlouhý a štíhlý. Jeho hubený obličej - dalo by se říci - byl zakryt plnovousem. Byla to ovšem nadsázka. Zmíněný Pittův plnovous se skládal sotva ze sta vousů, které osaměle bujely a pučely porůznu na obou lících, bradě a hořejším rtu a odtud splývaly dolů. Chudák Pitt. Vlastně vypadal, jako by mu moli sežrali devět desetin vousů. A musím také zdůraznit, že byl velmi skoupý na slovo, zato však velice rozvážný a spolehlivý. Byl mužem, který mluví jen tehdy, když má opravdu co říci.

Třetího jezdce jsme neznali. Byl snad ještě vyšší než Holbers a příšerně vyzáblý. Pozorovatel se skoro mohl oddat sluchovému klamu, že slyší chřestit jeho kostru. Již na první pohled jsem cítil jistý odpor k tomuto muži. Jeho tvář měla drsné, surové a snad i vyzývavé rysy. Jsou-li vůbec lidé nadobro bezohlední - patřil k nim jistě i tento dlouhán.

Přijíždějící k nim blíž, slyšeli jsme volat Dicka Hammerdulla:

"Vinnetou, Old Shatterhand! Vidíš je, starý coone? Vidíš je?"

Coon je zkratkou slova "raccoon", což znamená medvěda mývala a trampové se takto běžně nazývali. A málomluvný Pitt - světě div se! - odpověděl souvislou větou:

"Jestli si myslíš, Dicku, že je vidím, tak se nemýlíš."

Popadli nás za ruce a třáslí jimi, Hammerdull přitom volal:

"Konečně vás máme!"

"Konečně?" otázal jsem se. "Nemohli jste nás přece očekávat zrovna zde, byli jsme domluveni na srazu v Agua Grande a to je odtud den a půl jízdy. Ostatně, byla vaše touha po nás skutečně tak velká?"

"Skutečně! Byla!"

"Proč? A kde jsou ostatní?"

"To je právě ono! Proto vás tolik potřebujeme, proto jsme tolik šťvali koně. Musíme ihned pokračovat do Agua Grande, abychom přivedli na pomoc Navaje."

"K čemu?"

... pravým opakem byl Pitt Holbers. . .

"Abychom přepadli Pa-Utesy a osvobodili všechny naše společníky. Pryč tedy z cesty! Pryč, gentlemani! Ať přijedeme včas."

Uchopil jsem uzdu jeho koně.

"Stop, ne tak horkokrevně, Dicku! Především nám řekněte, co se stalo, kdy, kde a jak. Sestupte s koní a vypravujte!"

"Sestoupit? Ani mě nenapadne! Mohu vyprávět v sedle."

"Ale já chci poslouchat v klidu. Víte přece, že ukvapeností se může všecko pokazit. Ať se děje cokoliv, musíme postupovat s rozvahou."

"Není čas na úvahy a rozvahu!"

"Opakuji, že času máme dost. Především nám řekněte, kdo je tento třetí muž."

Vinnetou mezitím sesedl s koně, já jej následoval a posadil se vedle něj. Ostatním nezbylo než nás následovat.

"Nuže, Pitte, starý coone, jsme nuceni plýtvat drahocenným časem," bručel mrzutě Hammerdull. "Co tomu říkáš?"

"Jestli to chtějí Shatterhand. a Vinnetou, tak to asi bude správné," odpověděl Holbers.

"Jestli správné nebo ne, to je úplně lhostejné. Je sice potřeba rychle pomoci, ale protože jinak ničeho nedosáhneme, musíme se podrobit."

Sesedli s koní a rozsadili se okolo nás.

Jejich druh mi podal na pozdrav ruku, jako bychom se znali již odedávna. Dotkl jsem se jí jen lehce, ale když ji napřáhl k Vinnetouovi, Apač se tvářil, jako by ji neviděl. Vinnetou měl zřejmě stejný pocit jako já.

Hammerdull se nás otázel: "Zajímá vás, kdo je tento gentleman? Je to mr. Fletcher, který se toulá po západě již skoro třicet let a připojil se k nám se svými čtyřmi partnery jenom proto, aby prý konečně poznal také Vinnetou a Old Shatterhanda."

"Ano, gent's, přesně tak to je," vstoupil do hovoru Fletcher. "Potloukám se po západě již skoro třicet let s rozhodnutím smést všechny prokleté. . . rudochy do horoucích pekel. Na zemi [pro ně není místo. Ty rudé bestie. . . aby kat ztloukl na kaši, a protože věřím, že jste stejného smýšlení jako já, pak by v tom vězel sám ďábel, aby ti zatracení.. . nenesli své... kosti tam, kde je bude smažit sám Satanáš v. . . nejsmradlavější hrnci!"

Zděsil jsem se toho projevu. Byla to řeč, kterou je těžké popsat. Každé slovo, které nahrazuji tečkami, bylo sprosté. A těch kleteb! Přitom se na nás díval, jako by za svůj řečnický výkon očekával pochvalu. Mně bylo, jako bych dostal klackem přes hlavu.

Věděl jsem již naprosto přesně, s kým mám tu čest. Věděl jsem to mnohem lépe, než mi mohl říci Hammerdull.

Mnohokrát jsem už slyšel o tomto muži, kterého mohl každý poznat podle jeho neustálých a zcela zbytečných nadávek.

Ano, byl westmanem, ale z té nejhrubší vrstvy. Nebylo činu, kterého by nebyl schopen. Nejednou se vznášela nad jeho hlavou oprátka. Ve své kruté nenávisti předčil i nejurputnějšího nepřitele Indiánů a slyšel jsem o něm věci, nad kterými se i otrlým hrůzou ježily vlasy.

Ten člověk se ve svém klení doslova koupal a ne jeden hrubec o něm nechtěl "nic vědět a vyhýbal se jeho společnosti, jak jen mohl. S nepochopitelným štěstím až dosud stále unikal zákonu i pomstě Indiánů, ačkoliv všichni, kteří jej znali, uznávali, že si nezasluhuje lepší osud než zdivočelá šelma.

Protože byl až k nevíře vyzáblý a poněvadž v každé větě, kterou pronesl, ba skoro za každým slovem měl mezi zuby kletbu, dostal název Old Cursing-Dry, tedy něco jako Starý klející kostlivec, nebo přesněji suchopár. Bylo však jisté, že kdokoli by se jej z očí do očí odvážil takto nazvat, riskoval by život.

"Nuže? Oněměli jste snad, gentlemani?" zeptal se, protože se dosud nedočkal naší odpovědi. "Domníval jsem se, že vy dva umíte mluvit."

Vinnetou seděl s nehybnou tváří, víčka hluboce přivřená. V jeho strnulém výrazu se odrážel násilím potlačovaný

výbuch hněvu, a proto jsem se raději ujal řeči sám.

"Rekněte mi, zda se nepletu," zeptal jsem se, "neříkají vám Old Cursing-Dry?"

Muž už seděl, ale v tom okamžiku vyskočil a tasil nůž. "Jak? Jak jste mě to nazval? Mám se vám snad představit nožem?"

Udělám to, jestli hned neodvoláte. ...!"

Položil jsem ruku na pažbu revolveru a přerušil ho: "Dost! Mýlíte se. Old Shatterhand není mužem, jenž se dá tak snadno probodnout. A podívejte se! I Vinnetou je připraven vyměnit si s vámi pár slov. Dnes jste se setkal s lidmi, kteří nedělají dlouhých cavyků. Víte, co myslím? Povězte tedy rychle a stručně, jste Old Cursing-Dry?"

Jeho oči se potměšile zablyskly. Rychle však uznal, že by proti nám byl v nevýhodě. Zastrčil proto nůž, posadil se a s hráným klidem odpověděl:

"Jmenuji se Fletcher a jak mě nazývají jiní.. . hlupáci, to je mi jedno a vám do toho nic není."

"Ale. . .!" řekl jsem. "Je nám do toho víc než dost, kdo se

k nám chce připojit. Dicku Hammerdulle, vy jste věděl, že tento muž je Old Cursing-Dry?"

"Ne," ozval se Dick rozpačitě.

"Jak dlouho jste s ním?"

"Asi týden. No, Pitte, starý coone, nemám pravdu?"

"Jesli si myslíš, Dicku, že je to asi tj'den, tak to asi tak bude.

"Jestli je to týden anebo ne, to je úplně lhostejno, ale je to zrovna týden, nic méně a nic víc."

"Přece jste ho museli poznat již z jeho proklínání," pokračoval jsem.

"Hm! Možná! Někdy mě napadlo, že by se skutečně měl vyjadřovat trochu jinak, ale že by to byl Old Cursing-Dry. ..."

"Nic vám nevyčítám, ale kdybyste to věděli, a přesto ho k nám přivedli, pak... však víte, co chci říci. V naší společnosti mluvíme slušně a když se to někomu nelíbí, nemusí s námi být. A teď dost již o tom! Musíme si promluvit o důležitějších věcech. Čekali jsme vás dva a ještě další čtyři muže - padli snad do rukou Indiánů?"

"Bohužel. Včera ráno."

"Kde?"

"Na Bio Sañ Juan."

"A jak?"

"Jestli tak nebo jinak, to je úplně lhostejno. Ostatně ani nevím, jak a kterak."

"Tomu nerozumím. Vy nevíte, co se stalo?"

"Nevíme! Věděli bychom víc, kdybychom při tom byli."

"Ah! Nebyli jste u přepadení?"

"Ne! Vyдали jsme se z ležení za čerstvým masem, a protože jsme nenarazili nikde v blízkosti na zvěř, odjeli jsme z tábora dost daleko. Zpět jsme se vraceli až za tmy a kdyby nám nepřispěchal vstříc výstrahou mr. Metcher, padli bychom Pa-Ute-sům přímo do náruče."

"Vyzazili jste na koních?"

"Ovšem, chtěli jsme lovit antilopy."

"Mr. Fletcher byl také v sedle?"

"Ovšem! Když se s námi setkal, skryli jsme koně v houštině a plížili se do tábora, kde se usadili :Pa-Utesové. Dostali jsme se až tak blízko, že jsme viděli naše přátele, jak leží spoutáni mezi rudochy."

"Byl někdo mrtvý?"

"Z nich? Nikdo nebyl ani zraněn."

"Hm! Skutečně zvláštní. Neslyšeli jste střelbu?"

"Ne, byli jsme příliš daleko od ležení."

"Našli jste nějaké stopy po boji?"

"Dva mrtví Indiáni leželi u ohně..."

"No podívejme. Poslouchali jste? O čem se mluvilo?"

"Jestli jsme poslouchali anebo ne, to je úplně lhostejno. Ale v táboře byl klid a podivné ticho. Neslyšeli jsme nic a již tak jsme dost riskovali. Mysleli jsme raději na vlastní bezpečnost a přivolání pomoci. Proto jsme se rychle vrátili ke koním a jeli k vám, jak to nejrychleji šlo."

"Kam?"

"Kam? To je divná otázka. Přímě sem, neboť "nám nezbývalo nic jiného, než vás najít. Věřili jsme, že nám pomohou Navahové, proto navrhuji, abychom hned vyrazili do Agua Grande..."

"Ještě okamžik, tak daleko ještě nejsme. Chci mít nejprve o všem úplně jasno. Nyní běží v první řadě o dva mrtvé Indiány. Kdo je zabil? Nevíte to snad vy, mistře Fletchere?"

"Nechtě mě na pokoji!" odpověděl. "Co je mi vlastně do dvou rudých ničemů?"

"Vám snad nezáleží na zajatých?"

"Je mezi nimi můj syn a synovec, jinak by je všechny mohl vzít d'as!"

"Hleďte se vyjadřovat jinak, jestli chcete, abychom vašim příbuzným pomohu. Pomůžeme jim, ale trvám na tom, abyste nám řekl pravdu. Vy tedy nevíte, jak ti Indiáni přišli o život?"

"Ne."

"Tak tedy alespoň povězte, jak došlo k přepadení."

"Nemohu, nebyl jsem tam."

"Byl jste také mimo ležení? Kde?"

"Na lovu."

"Byl jste vylosován jít na lov?"

"Ne. Odešel jsem, protože v táboře mě nic nebavilo. Když jsem ee v podvečer vracel k ležení, již z dálky jsem slyšel válečný pokřik rudokožců. Neměl jsem jinou možnost, než jet naproti těmto dvěma lovcům a dát jim výstrahy. To je všechno, co je mi o této zatracené a... historii známé!"

"V jakém počtu přišli Pa-Utesové?"

"Mohlo jich být ke třem stům. Kdybychom měli jen polovici Navahů, pokusil bych se těm... rudochům vyhnat život z jejich... těl, tak že by..."

"Mlč! To ty jsi zabil oba Pa-Utesy!"

"Ne!"

"Lžeš! Zabil jsi je!"

Navzájem se provrtávali očima. Bronzové rysy Vinnetouovy byly chladné a hrdé avšak z očí Fletchera v té chvíli sršela nezkrotitá náruživost. Ty oči nemohly Apačův pohled vydržet déle než pár vteřin; pak se víčka sklopila, vzápětí však muž zvedl pravici k přísaze.

"Jestli jsem jejich vrahem, ať mě nebesa rozdrtí a Bůh oslepí! Tím říkám dost a teď mě nechte na pokoji i s těmi... rudými proklatci!"

Mráz mi přejel po zádech. I já jsem ho považoval za vraha, aniž bych to řekl. V té chvíli Vinnetou povstal a pronesl hlasem proroka, před jehož vnitřním zrakem je budoucnost nezakrytá:

"Tento špatný běloch proklet při našem prvním shledání celý národ rudé pleti. Mé bratry a také mne. Vinnetou mlčel, protože ví, že Manitou mění kletbu zlého v dobrodiní a požehnání. Nyní však tento muž lže do tváře velkému a spravedlivému Manitouovi a vybízí ho k pomstě. Vložil do rozhodnutí všemohoucího jas svých očí a pevnost svých údů. Vinnetou vidí, jak hříšníka stíhá trest a nechce s tím mít nic společného. Velký Manitou ví stejně dobře jako já a Old Shatterhand, že tento muž je vrahem, a rozhodne sám! Howgh!" • Apač si sedl.

V té chvíli jsem nebyl schopen cokoliv říci. Fletcher ano. Vyskočil a znovu opakoval svoji přísahu. Udělal ji s takovou divokostí, že jsem se již neudržel. Skočil jsem k němu a osopil se na něj:

"Okamžitě mlčte, jinak se neudrším a vrazím vám ty vaše hnusné kletby zpátky mezi zuby. I já se vás zříkám. Ať se stane cokoliv, se mnou nepočítejte!" Fletcher se přikrčil, hned ale vztyčil hlavu a posměšně odpověděl:

"Jen se mě ve jménu vašeho... boha zřekněte! Já vás nepotřebuji. Nejde o mne, ale o zajaté. A to je tedy ta slibovaná pomoc ode dvou křížem krážem oslavovaných westmenů? Děkuji mockrát za sebe i za ně!"

"Nepotřebujete děkovat, protože není, co bychom chtěli pro vás udělat. A pokud jde o zajaté, vynasnažíme se, aby byli osvobozeni, ale to není vaše starost, ale naše."

"Pak si ale musíme pospíšet," ozval se smířlivě Dick Hammer-dull. "Jistě uznáte, mistře Shatterhande, že nesmíme ztratit ani minutu. Co myslíš ty, Pitte, starý coone?"

"Hm!" odpověděl Pitt Holbers.

"Co?"

"Jestli uvažuji správně, tak nemůžeme udělat nic lepšího, než se spolehnout na Vinnetoua a Old Shatterhanda. Jsou přece jen zkušenější, než ty Dicku. O sobě ani nemluví."

"Jestli mluvíš nebo ne, je úplně lhostejné. Ale bylo by lépe, kdybys nemluvil. U takového mývala jako jsi ty, je lepší, když jen bručí a nemluví..."

"Well! Asi máš pravdu, ale přišť tě prosím, aby ses mě na nic neptal. Pak bude starý mýval držet klapáčku."

Mluvili ovšem v žertu. Nikdy, co jsem je znal, nedošlo mezi nimi k nedorozumění.

Vzápětí nám Hammerdull ve stručnosti popsal místo, kde běloši tábořili, když byli přepadeni a pak pokračoval:

"Zřejmě však tam už Pa-Utesové nebudou. Spíš si myslím, že se pustili za námi, aby nás také vzali pod ochranu. Měli bychom proto spíš vzít nohy na ramena."

"To bude omyl, Dicku!" odpověděl jsem. "Nebyli jste vůbec pronásledováni. Kdyby Pa-Utesové tušili, že jste jim unikli, už by o sobě dali vědět. Zřejmě sou přesvědčení, že zajali všechny, kdo tam byli."

"Ale co naše stopy? Z nich přece museli poznat, že jsme se vydali na lov a v táboře chybíme."

"Vaše přepadení bylo připraveno na první večerní soumrak, dnes již byly vaše stopy nezřetelné. Patrně nebylo lehké poznat, kdy vznikly. Jestli před útokem, nebo až po něm. A vaši přátelé, kdyby se jich ptali, přece neprozradí, že unikli ti, na nichž závisí jejich záchrana. Také si musíme uvědomit, že Pa-Utesové jsou na válečné stezce a že se tedy nemohou vléci s padlými při pochodu. Jistě je pohřbí na místě. Obvyklé pohřební obřady sice zkrátí, přesto však s pohřbem nebudou hotovi před zítřejším polednem. Dříve nevyrazí. Ostatně nemají vůbec naspěch, protože očekávají návrat dvou zvěďů, o kterých netuší, že upadli do zajetí Navahů. Z toho všeho je vám snad už jasné, Dicku, že máme času dost."

"Jestli dost anebo ne, to je úplně lhostejné," odpověděl Dick, "zkrátka se budu řídit vaším rozhodnutím. Jste prý zkušenější než Pitt Holbers, starý coon. Sám to prve řekl."

"O tobě ani nemluvě, milý Dicku," dodal vážně Holbers.

"Ztichni ty mlukvo! Řekl jsi jasné, že už nebudeš řečnit. Co tedy chcete podniknout, mistře Shatterhande?"

"Ať rozhodne Vinnetou. Já jsem se ptal a dal si vše vysvětlit, jemu ponechám ostatní."

Znali jsme se s Vinnetouem, jak se znají dva lidé málokdy. Ve chvílích, kdy bylo třeba rychlého rozhodnutí, stávalo se často, že jsme měli stejné reakce, stejné myšlenky. Co jeden znáš vyřkl a vykonal, druhý již měl schválené a promyšlené.

Tak tomu bylo i nyní. Apač se na mne krátce zadíval a když

jsem souhlasně kývl, obrátil se na mladého navajského bojovníka, který mlčky seděl za námi.

"Zná můj mladý rudý bratr Deklil-Nasla, temný kaňon při vodě Juanu?"

Indián přikývl.

Vinné tou pokračoval:

"Na obou koncích kaňonu je možné sestoupit do údolí úzkými stezkami, které bojovníci Navahů znají. Nitsas-Kar, jejich udatný náčelník, ať přivede své bojovníky ke kaňonu. Polovinu k jednomu, polovinu k druhému konci. Necht' je odvede po stezce, ne však až dolů, nýbrž jen tak, aby nebyli spatřeni. My přilákáme do kaňonu Pa-Utes. A nyní pozor! Teprve až nepřátelé vniknou do soutěsky, smí sestoupit náčelník Nitsas-Kar se svými oddíly k vodě a obsadí východy. Tak budou Pa-Utesové sevřeni dvěma oddíly Navahů a nezbyde jim, než se vzdát, nechtějí-li být pobiti do posledního muže. Po kolmých stěnách vylézt nemohou, v kaňonu úkryt není a rozvinout se nemohou, kdežto Na váho ve skrytí za skalami před nepřátelskými střelami, mohou naráz použít všech svých zbraní. Pamatuje si to vše můj mladý bratr?"

Navah znovu kývl.

"Necht' tedy sedne na koně a žene ho tryskem do ležení."

Navah vstal, mlčky popošel ke koni a odcválal, odkud jsme přijeli.

My po krátké chvilí vyrazili také, avšak v opačném směru, odkud přijeli Dick a Pitt, tedy k Rio Saň Juan, jehož břehy znal Vinnetou tak dobře. A kdyby byly nějaké potíže, meň jsme další spolehlivé vůdce v Holbersovi a Hammerdullovi. O Fletcherovi jsme se nezmínili ani slovem, ani posuňkem; tvářili jsme se, jako by zde vůbec nebyl. Přesto však po chvíli zaváhání přecválal za námi. Bývalo by mi milejší, kdyby tak neučinil.

2. NA RIO SAŇ JUAN

Vinnetou byl naprosto přesvědčen, že Pa-Utesové dosud neopustili místo, kde přepadli a zajali výpravu, avšak opatrnost nám velela, abychom se k nim nepřibližovali přímým směrem. Chtěli přece napadnout Navahy, od nichž jsme přijížděli a bylo možné, že se vydali na pochod dřív, než jsme mysleli, nebo že vyslali nové zvědy, kteří nás mohli spatřit. Proto jsme se obrátili více napravo, přímo na východ. Když jsme za úsvitu příštího

Navah vstal, mlčky popošel ke koni a odcválal. . .

dne dorazili asi do úrovně tábořiště, zabočili jsme vlevo, abychom dorazili k ležení od východu. Bylo jisté, že rudoši z této strany nepřátelé očekávat nebudou, ale i tak jsme museli jednat velmi opatrně. Tři stovky mužů potřebují hodně masa, a tak jsme usuzovali, že se mnozí bojovníci potloukají po okolí a loví zvěř.

Dosáhli jsme řeky Saň Juan o něco výše, než jsme se domnívali, že leží rudoši a utábořili se na malém paloučku, obklopeném odevšad houštinami. Nyní bylo potřeba zjistit, jak se daří zajatcům mezi Pa-Utesy, což byl podnik nejen obtížný, ale i svrchovaně nebezpečný.

Nabídl jsem se, že se vydám na průzkum sám, Vinnetou však pevně trval na tom, že půjde on. Musel jsem se podvolit. Jakmile Apač odešel, starali jsme se o vlastní bezpečnost tím, že jsme zahladili stopy našich zvířat alespoň v nejbližším okolí.

Pak bylo nutné udělit výstrahu Old Cursing-Dryovi. Nechtěl jsem s ním sice mluvit, ale od toho předsevzetí jsem teď musei ustoupit: šlo o naši bezpečnost.

Chlapík přijel zároveň s námi, jako my přivázal koně a uložil se do trávy v malé blízkosti od nás. Od včerejška s ním nikdo nepromluvil a všem bylo jasné, že je na nás rozhořčen. Kdyby nebyl jeho syn a synovec mezi zajatými, skutečně bych mu přísuzoval zrádné úmysly. Co by mu na tom záleželo, kdyby nás vydal do rukou Indiánů ?

Z toho důvodu jsem považoval za nutné přerušit mlčení. Chtěl jsem s ním ale promluvit sám, neboť není mým zvykem přítomnému člověku něco vzkazovat po jiných. Šel jsem k němu a zeptal se:

"Jste nám od včerejška v patách, mistře Fletchere, aniž by vás někdo z nás zval. Mám tomu rozumět, že s námi chcete zůstat i nadále? Je tomu tak?"

"Do toho je vám Čerta starého," odpověděl.

"Myslím, že potřebujeme vědět, budete-li s námi nebo ne, a žádám vás, abyste se mnou mluvil jiným tónem. Nejsem zvyklý na hrubosti. Viděl jste a slyšel, že s vámi nechceme nic mít, jestli jste však přesto s námi a táboříte poblíž nás, musíme se ujistit, že nám nezpůsobíte nějaké obtíže či škodu."

"Škodu?" ušklíbl se. "Pshaw! Na vás se již nic nedá poškodit nebo zkazit. Udělám, co se mi zlíbí."

"To se mýlíte. A protože zřejmě hodláte ve svém omylu dále trvat, musíme si vás zabezpečit jinak. Vydejte mi své zbraně, především váš revolver!"

"Cože? Můj revolver? Ať jsem ztracen... jestli se dřív neseznámíte s jeho pilulkami. Nepřibližujte se - pryč s vámi!"

Vyskočil a sáhl k opasku po zbraní. Však dříve, než na mne stačil zamířit, zasáhl ho můj úder do záloktí, tak prudce, že mu zbraň vyletěla z ruky. Druhou ranou jsem ho zasáhl pěstí do spánku. Ani nehlesl a padl do trávy jako mrtvý. V té chvíli mi stanul po boku tlustý Hammerdull.

"Heigh - day! Konečně vás zase po dlouhé době vidím při práci, sir! Zrovna tohle si ten chlap zasloužil. Snad bychom ho mohli trochu spoutat, kdyby chtěl tropit zase neplechu, až se probudí."

"Ano, milý Dicku! Dejte mu na ruce a na nohy několik řemenů, jistota je jistota."

"Pojď sem, Pitte, starý coone! Omotáme kolem útlého těla Old Cursing-Drye asi půl tuctu pevných lan, nemyslíš?"

Pitt se zvolna zvedl a pohodlně se přikolébál.

"Když si myslíš," pravil dobrácky, "že je to dobré, tak bychom se o to meň pokusit."

"Jestli se pokusit anebo nepokusit, to je úplně lhostejné, zkrátka to uděláme!"

Spoutali Fletchera a přivázali ho pevně k silnému pařezu, takže mu znemožnili odkutálet se z našeho dosahu. Když byli s prací hotovi, zammul si Dick své tlusté ruce a spokojeně řekl:

"Hned je to úplně jiný život, sir! Skvělé! Jsme již měsíc na

cestě, aniž se stalo cokoliv zajímavého a sotva jste nablízku, už vezíme v dobrodružství až po uši."

"A to přepadení předevčírem nebylo dobrodružství!" zeptal jsem se.

"Pro nás? Vůbec ne! Vždyť jsme při tom ani nebyli. A i kdyby, což jste nebyli nablízku? Ted', když jsme svázali starého láteřníka, můžeme myslet na něco jiného. Co říkáte například jídelnímu lístku z ryb? Naše sušené maso se svraštilo na drobné kousky..."

"Udice máte?"

"To je otázka! Udice! Jak vás mohlo napadnout, že by Dick Hammerdull neměl udici! Raději se ptejte, jsou-li v této svatojánské vodě ryby. Anebo že bychom lovili a smažili pijavky? - Ne! Pitte, starý coone! Co říkáš?"

Fletcherajme snesli se sedla a pevně přivázali k jednomu ze stromů

"Jestli si myslíš, že jsou tak vykrmené jako ty, milý Dicku, proč ne, ale ryby by mi byly milejší."

Odplížili se tedy se svými udicemi k řece, kde se opatrně maskovali, aby je náhodou nespátřil nějaký Indián z druhého břehu. Já, ačkoliv jsem nebyl unavený, pohodlně jsem se natáhl do trávy a zavřel oči. Stejně bych nemohl myslet na spánek při udalostech, které bylo možné očekávat.

Westman, který leží i když nespí, rád přimhouří oči, protože tím bystřeji slyší.

Uběhla asi hodina, když se vrátili rybáři. Přinesli tolik pstruhů, že nám bohatě stačili na oběd i večeři. My, abychom se vyvarovali nebezpečí, zřekli jsme se dobrodiní ohně a kuchtěni muselo počkat, než se vrátí Vinnetou. Indiánský nos čenichá kouř na velkou dálku, ještě dále rozezná vůni masa a obzvláště pečených • ryb.

čas plynul strašně zdoulhavě. Bylo poledne, pak uběhly další dvě hodiny a oběma Toastům se již hrozně stýskalo po obědě. Zároveň v nich vzrůstala obava o Vinnetoua.

Abych je alespoň trochu upokojil, upozornil jsem je na velkou vzdálenost od tábořiště a nesmírnou zdoulhavost, kterou vyžaduje plížení za bílého dne. Old Cursing-Dry se již dávno probral z mrákot, nejevil však žádné známky pohybu a oči měl zavřené. Bylo mi příjemné, že jeví takovou nečitelnost.

Konečně něco jemně zašeštilo v křovinách - Vinnetou se vracel. Jeho tvář byla nehybná jako vždy, ale já ho znal dobře a věděl jsem, že se vrací s dobrými zprávami. Dal nám to najevo hned, jak spatřil nachytané pstruhy, neboť beze slova sebral suchou trávu a drobné kletí, narovnal je v malou hraničku a začal rozdělovat oheň. Dick zazářil, udeřil Pitta vesele do žeber a zašveholil:

"Famos! Báječné! Jak se zdá, je všechno all right a můžeme ty pijavky smažit. Co tomu říkáš, Pitte, starý coone?"

"Jestli usuzuješ, že se těším na oběd, musím přiznat, že tvá myšlenka je správná, milý Dicku," odpověděl dloubán.

Rozdělili jsme ryby na oběd a na večeři a pak každý dostal svůj díl. Také Fletcher dostal tolik, co ostatní. Dickovi při tom působilo zvláštní rozkoš krmit jej jako malé dítě. Vinnetouovi neušlo, že je spoután, ale neproněs o tom ani slovo. Ani já jsem se ho nezačal vyptávat, na výsledek jeho cesty, věda, že o tom začne v pravou chvíli sám. Dick neměl tolik trpělivosti. Sotva polkl poslední sousto a utřel si ústa rukávem, jenž se podezře lesl, pravil:

"Tak! Najedli jsme se a můžeme klidně přemýšlet o americ

Ano! Pa-Utesové přicházejí. . .

kém národopisu, zvláště o Pa-Utesech. Doufám, že se dosud noodstěhovali."

Vinné tou mlčel.

Aby Dick naznačil svou věc určitěji, ozval se po malé odmlce znovu:

"Nebo bych se snad mylil? Jsou už pryč?"

Mužné Apačovy rysy se lehce zachvěly úsměvem a rudoch se ozval:

"Rosa se snáší v pravou chvíli, slunce vychází v pravou dobu. Proč nečeká můj bratr, až také pro mne nadejde chvíle, abych promluvil."

"Prostě jen proto, že jsem strašně zvědavý," řekl Dick ve své podivuhodné upřímnosti.

"Jenom squaw může být zvědavá, nikoliv však muž a zvláště takový bojovník jako je Dick Hammerdull. Necht' však se dozví můj bratr, co si přeje. Pa-Utesové jsou dosud zde."

"Kde?"

"V ležení, kterého se včera zmocnili. Vinnetou přesně spočítal jejich bojovníky. Mají dvakrát sto a šestkrát deset mužů. Jejich náčelník se jmenuje Pats-Avat, Velká treпка."

"A co zajatci?"

"Jsou naživu. Zdraví a nezranění. Osvobodíme je z pout o příští noci."

"Osvo-bo-díme?" zeptal se Dick radostně udiven. "Myslel jsem, že bude lépe počkat, až Útesové padnou Navahům do léčky - pak zajaté osvobodíme bez potíží."

"Vinnetou si myslí, že jeho bílý bratr se mylí. Když obklíčíme Pa-Utesy v kaňonu a bílí zajatci ještě budou u nich, mohli by nám rudí muži klást podmínky a vyhrožovat, že zajatce usmrtí. Když však již v té době budou osvobozeni, bude nepřítel nucen přistoupit na vše, co mu přikážeme."

"Ah! Nu! Zcela správně! Je mi také mnohem milejší, vytáhne-me-li kamarády z bryndy ještě dnes. Ale jak to provedeme?"

"Můj bratr se to dozví, až nastane vhodná chvíle. Vinnetou se dostal do těsné blízkosti ležení a vyslechl rozhovor Pa-Utesů. Dozvěděl se, proč dosud neodešli a proč Útesové přepadli bílé lovce."

Napjal jsem sluch.

"Jeden ze dvou zavražděných," pokračoval Vinnetou, "byl synem náčelníka. Jeho pohřeb trval až do rána, neboť bylo nutno nad hrobem vystavět kamennou mohylu. Stavěli ji celou noc. Náčelník je velice rozžalostněn smrtí svého syna a je velmi pravděpodobné, že dá zajatce usmrtit, aby jejich duše ve věčných loveckých plánech sloužily duši jeho syna."

"AU devils! To je zlé!"

"Není to nic jiného než msta, které se muži rudé pleti naučili od bělochů. A ten trest by byl tím spravedlivější, že by dvojnásobně zasáhl vraha, jehož syn a synovec jsou mezi zajatými."

"Tedy přece jen Old Cursing-Dry?"

"Ano, on je vrahem."

Fletcher ležel dostatečně blízko, aby všechno slyšel. Od chvíle, kdy dostal najíst, měl oči otevřené, ale promluvil teprve nyní.

"Neudělal jsem to!" ozval se vztekle. "Nic o tom nevím!" Zrudl zlostí. "Ti... lotři jsou nejničemnějšími... jaké si lze pomyslet. Přisahám u všech. ..., že mluvím pravdu!"

Jeho obhajoba opět obsahovala takové kletby a nadávky, které nelze opakovat. Vinnetou se na něj ani nepodíval a pokračoval:

"Pa-Utesové původně nechtěli tábořit tam, kde nyní mají ležení. Chtěli pokračovat dále. A vůbec by nebyli přepadli bělochy, kdyby nebyla spáchána dvojnásobná vražda. Náčelníkův syn jel ještě se dvěma bojovníky jako přední hlídka kus cesty před oddílem, když padly rychle po sobě dva výstřely. Padl s koně a s ním ještě jeden bojovník, oba byli zasaženi přímo do hlavy. "Kdo mi dokáže, že jsem vystřelil já?" křičel Fletcher. Vinnetou pohlédl na Hammerdulla a Holberse. "Odváží-li se ten muž ještě jednou promluvit tak nahlas, vloží mu moji bratři do úst roubík a svážou ho do kozelce jako divokou kočku. Pak ho zavěsí nad řeku, aby se utopil."

Nato, aniž by změnil přízvuk, pokračoval:

"Zbývající bojovník pobídl koně do směru, odkud se ozvaly výstřely. Opozdil se však a zahlédl jen jezdce, který se vzdaloval tryskem z místa svého činu. Protože ještě nebyla tma, mohl si všimnout muže i koně. Jezdec měl na hlavě slaměný klobouk a pod ním šátek, jaké nosí honáci a kovbojové. Kůň byl tmavého zbarvení se světlejší skvrnou na pravém boku. Moji bratři vědí, kdo nosí takový klobouk a šátek a čí kůň má takovou skvrnu. Vinnetou to slyšel, když popisoval jeden rudý bojovník svému druhovi koně i jezdce."

To byl důkaz. Popis se přesně hodil na Pletchera i na jeho koně. Ale ten ničema se rozhodl dále zapírat.

"Lež! Nic než lež! Co říkáš rudá... nemá pro mne ceny. U všech... přisahám, že jsem nevinný jako dítě..."

Zase padly výroky, za které bychom ho nejraději uhodili.

Apač, který nepohnul ani brvou, pokračoval chladně a neochvějně:

"Vzpomínají si moji bílí bratři na strašná a nelidská slova, které muž, jenž se opodál válí v poutech, pronesl o mužích rudé pleti, sotva se s námi setkal? Vyslovil je, ač viděl, že jsem také rudoch. Kolik slov promluvil, tolik svědků a tolik soudců stojí proti němu. On je tím vrahem, ačkoliv již dvakrát krivě přisahal, že jím není."

Old Cursing-Dry se vzepjal v poutech a křičel:

"Opakuji vám tu přísahu znovu, dokládaje se všemi... Chci být oslepen a rozdrcen, jestli jsem vrahem. Ze jste takoví hlupáci a věříte..."

Další slovo mu uvízlo v hrdle, neboť jsem k němu přiskočil a zaťal mu prsty do ohryzku. Druhou rukou jsem urval cíp jeho kabátu a svinul jej v klubko. Ostřejším stiskem hrdla přinucen, zalapal do široka rozevřenými ústy po vzduchu a roubík mu zajel za zuby. Hammerdull, vždy pohotový při podobných zábavách, se postaral o tuhý obvaz, rovněž z Fletcherova kabátu, jímž mu obvázal ústa, aby nemohl jazykem roubík vyplivnout.

Nyní, bezpečně před jeho zlobou a sprostotou, opět jsme usedli.

Dlouhou dobu nikdo nepromluvil. Všichni jsme věděli, co vzájemně cítíme a myslíme.

Vyvrhel!

Člověk pokleslý na hlubší stupeň, než dravé zvíře. Vrah z řemesla a z krvelačné choutky!

Fletcher představoval vzor krutosti a hrubosti tak zvaných "kulturníků", kteří přijeli z Evropy do Ameriky šířit kulturu a vzdělání, ale také převychovávat zabíjením. Chtěl jsem věřit, že jejich doba minula, ale byli tu ještě dnes. Bohužel, byl jsem nucen se o tom přesvědčit, ačkoli se mé srdce proti tomu vzpíralo.

Jak jsme měli s tím člověkem naložit?

Dát mu svobodu by bylo jen podporováním jeho darebáctví. Vypuštění tygra z klece proti všem, kteří smýšlejí a jednají lidsky.

Skolit ho? Na to jsme neměli právo.

Co tedy? Vydat ho Indiánům? Aby ho soudili podle svých zákonů? Ano! - A znovu ano! Zasloužil si to, neboť byl vrahem a jen smrt mohla ukončit přítrž jeho dalšímu řádění.

Vinnetou mi náhle položil ruku na rameno, jako by četl myšlenky, které pobuřovaly můj mozek.

"Můj bratr nemusí tak usilovně přemýšlet," pravil vážně. "Jestli ho nehce soudit sám, bude ho soudit náčelník Apačů."

Old Cursing-Dry bude vydán Pa-Utesům. Domluvil jsem. Howgh!"

"Považuješ mě za slafaocha?" ozval jsem se.

"Nikoliv, nechci však, abys marně a zbytečně přemýšlel o tomto muži. Dokážeš, aby jeho duše prohlédla? Ne! Je jen

jediná bytost, která je k tomu oprávněná a natolik silná. Sám Manitou! Učil jsi mě, abych mu důvěřoval, odvykl jsi snad činit totéž? Nestarej, se o jehfr-duši! Pozemský život tohoto rouhavého tvora propadl neúprosnému, odstrašujícímu zákonu prerie. Od této chvíle již není trpěným druhem v naší společnosti, ale jen a pouze našim zajatcem, který bude vydaný Pa-Utesům k zaslouženému trestu. On se na nich prohřešil, ublížil jim a tím zavinil neštěstí svých přátel. Proto nesmí slyšet, o čem budeme dále hovořit!"

Kdo z nás mohl odolat Vinnetouovi, když mluvil tak rozhodně? Nebylo možné, než se mu podrobil.

Po krátké odmlce Vinnetou pokračoval, ztlumiv trochu svůj jasný, kovový hlas.

"Nyní poví Vinnetou svým bratřím, jak můžeme osm bílých zajatců zachránit. Dick Hammerdull a Pitt Holbers znají místo, kde se Pa-Utes utábořili. Řeka tam tvoří malý poloostrov, který souvisí s ležením úzkým pruhem země. Na ten poloostrov byli

zajatci přeneseni, protože tam nemusí být příliš střeženi. Řeka sama jim brání v útěku."

"Znám ten poloostrov," pravil Dick Hammerdull. "Chtěli jsme tam sami rozbít ležení, ale upustili jsme od toho, protože tam bylo příliš mnoho kousavých much. Jeho břehy jsou plné houštin."

"Ano. To nám ulehčí práci," pokračoval Apač. "Zajatci jsou spoutáni a nemohou se odvalit do vody, protože by utonuli. Stačí tam jediný strážce, postavený na úzkém pruhu. Ale i kdyby tam byli z opatrnosti postaveni na noc strážci dva nebo tři, i s nimi se lehce vypořádáme."

"Well, věřím. A jsem přesvědčen, že bychom v tichu uklidili i čtvrtou hlídku, kdyby taní nějaká byla a stejně tiše bychom zbavili zajatce pout. Ale co se stane pak?" mudroval Dick. "Kolem dokola je dvěstěšedesát Indiánů, mezi kterými nebude možné se propílit."

"Nebudeme se mezi nimi plížit, protože unikneme po vodě."

"Po vodě! Hm! To se lehko řekne, ale hůř vykoná. Doufejme, že všichni lovci budou umět plavat, ale jak budou vládnout rukama a nohama, když je budou mít po dlouhé nečinnosti celé zdřevěnělé. Pouta urní Indiáni uvážat dokonale. A dále, jak zabráníte při plavání tomu, abychom se nerozdělili. Někdo bude ve vodě rychlejší, někdo pomalejší. My na sebe budeme navzájem čekat ve vodě a zatím si na nás počíhají Indiáni i břehu a pochytají si nás zpět. Kdo ví, za jakou dobu si všimnou zmizení vězňů."

"Můj bílý bratr nedává pozor na moje slova a skáče mi do \:1," pravil Apač chladně, "Řekl jsem, že unikneme po vodě. nikoliv ve vodě. Nikdo nebude potřebovat plavat, protože si postavíme vor. Jestli bude potřeba vstoupat do vody, učiníme tak jen my dva, Old Shatterhand a já."

"Plavidlo? Vor? Takové plavidlo, aby se na něj vešlo osm až dvanáct lidí, by muselo být něco většího. Takové těleso rudoši určitě postřehnou, i když bude tmavá noc. Co tomu říkáš ty, Pitte, starý coone?"

"Jestli říkáš, že měsíc bude svítit jasné, je docela možné, že bude svítit, třeba ale bude úplná tma," pravil Holbers.

"Myslím si, že Vinnetou ví lépe než ty, co vlastně chce, a proto mlč!"

"Jestli ví nebo neví, to je mi úplně lhostejné," zlobil se Dick. "Hlavní věc je, že Vinnetou má vždycky výborné myšlenky. A co tomu říkáte vy, Shatterhande?"

"Již jsem uhodl úmysl našeho rudého bratra," řekl jsem. "Plavidlo nesmí být spatřeno, ale přesto by jej Pa-Utes mohli zahlédnout, kdyby byli ve svém ležení. Proto si myslím, že je chce Vinnetou z tábora vylákat."

"Můj bratr uhodl," přisvědčil Apač. "Pa-Utesové budou od řeky odlákáni."

"To bych rád věděl jak a čím?" ozval se prostořeký Hammerdull.

"Ohněm."

"All devils! Co vlastně zapálíme? Les? To by byla škoda, protože zde je tak málo lesů - vlastně by to byl hřích."

"Les je náčelníkovi posvátným a nesmí být ohněm ničen," pravil Vinnetou. "Můžeme však zažehnout něco, co je posvátné jen Pa-Utesům. Když to učiníme, dopustí se vzápětí velké neprozřetelnosti. Opustí ležení."

"Jsem vskutku zvědavý, co chcete zapálit."

"Nový náhrobek."

"Výborně! To je nápad za deset tisíc dolarů, ale mohyla nehoří, protože je z kamene."

"Není třeba, aby hořela. Navrševíme na kamení slabé kletí a trávu. Jakmile tato hranice vzplane, rudí muži se uleknu a poběží k ohni, aby jej uhasili."

"To ale musíme počkat, protože náhrobek ještě není hotov. Nakonec i potom bude velmi nebezpečné se k němu dostat, protože tam jistě budou rozestavěny hlídky."

"Ať můj bratr Hamnerdull vzpomene na zvyky rudých bojovníků. Jakmile bude náhrobek dostavěn a tělo náčelníkova syna do něho vloženo, nesmí u náhrobku prodlévat nikdo jiný, než otec, aby vykonal pohřební zpěvy, které smí slyšet jedině duše mrtvého. Budeme tedy mít jen jediného soupeře. Old Shatterhand ho omráčí pěstí na takovou dobu, aby nás nemohl prozradit. Nic jiného se náčelníkovi nesmí stát!"

"Nemůžeme však být současně u náhrobku a fingovat požár, být u plavidla a na ostrůvku. Rudoši jistě uhasí oheň dříve, než budeme s osvobozováním hotovi."

"Nechť se Dick Hammerdull tolik nestará! Musíme se rozdělit a vyměřme si přesně čas, aby se vše zdařilo. Především se pusťme do práce a postavme vor dříve, než padne soumrak."

"Jsme tu v bezpečí, že nás Indiáni neobjeví?"

"Vinnetou ví, že do těchto míst Pa-Utesové nepřijdou."

"Jestli přijdou anebo ne, to je úplně lhostejno, v každém případě však bude lépe, když se o nás nedozví. Já si myslím, že je vždycky lépe, když se stane to lepší. Co ty si myslíš, Pitte, starý coone?"

"Jestli si myslíš, že lepší je lepší než horší, milý Dicku, tak se s tebou nehádám," odpověděl suše Pitt.

Šli jsme tedy porážet mladé, tenké stromy. Protože jsme neměli sekery, byla naše práce zdlouhavá, zato jsme však nedělali hluk. Svěží, ohebných a pružných prutů k pevnému spojení kostry ze silnějších kmenů bylo po ruce dost.

Plavidlo jsme zhotovili, mělo dvě kormidla vpředu i vzadu a čtyři vesla v bocích pro případ, že by bylo potřeba rychlejšího pohybu.

Pak jsme nasbírali čtyři velké otýpky dříví a trávy a naložili je na plť. Dále bylo třeba odvést koně. Jak jsem již podotkl, naše ležení bylo nad táborem Pa-Utesů a museli jsme proto se zvířaty po proudu dolů. Musela být po ruce, zdaří-li se nám záchrana zajatců. Abychom co nejvíce ztížili pronásledovatelům jejich úlohu, snažili jsme se co nejvíce přidržovat se druhého břehu. Tak by byli Útesové nuceni nejprve se přebrodit nebo přeplavit, než by nás mohli stíhat. Museli jsme tedy koně převézt na druhý břeh a skrýt je na nejvhodnějším místě, daleko pod táborem. Také Old Cursing-Dry musel být dopraven dolů po proudu do nějakého úkrytu.

Vysadili jsme tedy koně na druhém břehu z voru, načež jsme Fletchera připoutali k sedlu. Pitt Holbers setrval u voru, zatímco my ujížděli dolů směrem po proudu. Nedrželi jsme se břehu, ale cválali velkou oklikou, aby nás nikdo neviděl. Abychom využili posledního denního světla, uháněli jsme co nejrychleji a za půl hodiny jsme byli již alespoň anglickou milí pod táborem. Nalezli jsme tam malou rokli, ve které rostlo i několik stromů. Tam jsme mohli uvázat koně.

Fletchera jsme snesli se sedla a pevně jej přivázali k jednomu ze stromů, aby se nemohl uvolnit. Svůj vztek dával najevo tím, že po nás několikrát vztekle kopl, když jsme mu svazovali nohy. Kdyby neměl dobrý roubík, jistě bychom si vyslechli spoustu nejšťavnatějších nadávek.

Nezbylo nám ovšem než zanechat ho bez dohledu a ochrany a vrátit se zpátky pěšky, bez koní. Návrat jsme nastupovali už za soumraku, což nám zkrátilo cestu, protože jsme mohli jít bez strachu, že někdo uvidí naše stopy a také pravděpodobnost, že by nás samotné někdo spatřil, byla menší. K Holbersovi jsme ale dorazili až za úplné tmy.

Vstoupili jsme na vor, odpoutali jsme jej a začala nebezpečná plavba. Ujal jsem se zadního kormidla, Vinnetou se postavil k přednímu a šepetem mi udílel pokyny. Byla taková tma, že jsem sotva rozeznával obrysy stromů na břehu, Vinnetou však viděl

lépe než já. Dick a Pitt dřepěli uprostřed voru a spoléhali se na nás. Nuda v nich probudila chuť k jídlu, a tak se do něj pustili.

Pa-Utesové tábořili na levém břehu, proto jsme se přidržovali pravé strany řeciště, íleka tu měla slušný spád a ustálený proud, po němž jsme rychle plynuli.

Jakmile se Vinnetouovi zdálo, že jsme již dost blízko indiánského ležení, přirazil k levému břehu. Zvolil místo, kde byl vor skryt před zvědavýma očima ze břehu převislými větvemi keřů a stromů, jako loubím. Vybrali jsme levý břeh, ačkoliv jsme později chtěli prchat před pronásledovateli na pravé straně. Museli jsme vystoupit zde. Abychom mohli provést svůj záměr, Vinne-tou se vydal na nový průzkum. Vrátil se asi za hodinu s tím, že situace je příznivá. Hrob bude do půlnoci hotov, a pak u něj zůstane náčelník sám. Poněvadž pietní místo bylo asi tři sta metrů od ležení v lese, Apač se odpízlil až do blízkosti poloostrova, aby zjistil, na kterém místě by bylo nejlépe přistát s vorem.

Potom jsme již až do půlnoci leželi mlčky pod hustým loubím, než Vinnetou zašeptal:

"Můj bratr ať si vezme zápalné šňůry z nábojnice!"

Začalo to!

Měl jsem v brašně klubko tenkých zápalných šňůr. Uřízl jsem si dostatečně dlouhý kus a zastrčil jej do kapsy, aby šňůry byly pohodově po ruce. Pak jsme všichni vystoupili na břeh, majíce otýpky na ramenou. Vinnetou kráčel první.

Šli jsme vlevo k lesu. Apač nám vyhledával taková místa, kde stromy rostly řidčeji od sebe, takže jsme mohli snáze projít. Napravo před sebou jsme spatřili zář táborových ohnišť, tam bylo ležení rudochů. Šli jsme opatrně dále, až se nalevo objevil menší oheň. Osvětloval právě dokončenou mohyly. Jak jsme se k němu blížili, viděli jsme, že u něj skutečně sedí Pats-Avat, náčelník Pa-Utesů a že je sám. Pak jsme zaslechli i jeho žalostné mumlání. Bylo mi ho líto.

Složili jsme otýpky na zem. Pitt a Dick zůstali u nich a já se tiše plížil s Vinnetouem k náčelníkovi, až jsme posléze stanuli těsně za ním. Nevšiml si nás. Vinnetou rychle vykročil vpřed.

Pats-Avat k němu vzlédl, ulekaně vyskočil a zděšeně zasípěl:

"Uff! Vinnetou! Náčelník Apačů!"

"Ano," pravil Apač a ukázal na mne. "A zde je můj bílý bratr OldShatterhand."

Indián se otočil a utkvěl na mně zděšeným pohledem. Již otvíral ústa, aby vykřikl, když dopadla má pěst na jeho spánek. Mlčky se sesunul Vinnetouovi do náruče.

Dal jsem přátelům znamení. Každý popadl po dvou otepích

a, rychle je nesli ke hrobu. Palivo jsme rozložili kolem mohyly, přiložili zápalné šňůry a zapálili je. Pak jsme letěli jako vítr k řece. Za minutu jsme stáli na voru.

Odpoutali jsme jej a zvolna pluli po proudu, držíce se břehu, kde byl nejhlubší stín. Až později, když vznikl poplach, jsme si pomáhali při plavbě vesly.

Za námi zůstali hrob, od kterého se pomalu začalo vyjasňovat a vpředu jsme již zahlédli táborové ohně. V jejich záři před námi ležel poloostrov. V té chvíli už oheň u hrobky hořel plamenem. Slyšeli jsme výkřiky Indiánů, které splynuly ve všeobecném hluku. Bylo vidět nejprve jednotlivé bojovníky, a pak celé houfy, jak utíkají ke hrobu.

"Nyní nastala naše chvíle!" pravil Vinnetou. "Připravte si zbraně a nože, abychom mohli rychle zajatcům přerezat pouta."

V té chvíli se od lesa rozlehl ustrašený pokřik:

"Neav ekve, neav ekve - náčelník je mrtev, náčelník je mrtev!"

Kdo z mužů ještě zůstal v táboře, nyní vyskočil a pádlil k požáru. Zřetelně jsme viděli, že i dva rudoši z poloostrova běží ku břehu a táborem směrem k lesu.

"Rychle k ostrovu!" zavelel Apač. "Pitt Holbers ať hlídá vor u břehu."

Zabrali jsme vesly. Naše těžkopádné plavidlo vyrazilo přímo k poloostrovu. V okamžiku, kdy narazilo na mělčinu, vyskočili jsme Vinnetou, Dick a já na břeh. Tam stál jediný strážce obrácený zády k nám, čelem k požáru. Zaslechl za

sebou šelest kroků, obrátil se, vykřikl a současně namířil ručnici na Vinnetoua, když mu Dick vrazil do ramene. Výstřel zarachotil, ale koule šla naštěstí do vzduchu. Skokem jsem byl u strážce i já a vyrval jsem mu zbraň, zatímco zezadu se na něho vrhl Dick a srazil ho k zemi. ř To všechno se seběhlo během pár okamžiků. Na dlouhé uvažování nebyl čas. Rozběhli jsme se s vytaženými noži k zajatcům. Během minuty byli zbaveni pout a odvedeni k voru, na kterém si mohli masírovat ruce i nohy, aby nabyly pružnosti. My popadli vesla, nasměrovali vor co nejvíce k pravému břehu a rychle veslovali pryč.

Všechno se to seběhlo a udalo šťastněji a rychleji, než jsme mohli vůbec doufat, ale přesto už bylo načase, protože hlídačův výstřel Indiáni zaslechli a tryskem se vraceli zpět.

Zahlédli nás na voru, protože jsme ještě byli ozářeni táborovými ohni a spustili zuřivý řev. Ale všechny jejich povyk přehlušil mocný a zvonivý Apačův hlas. Vinnetou se vztyčil a přiloživ dlaně k ústům, zvolal:

"Pats-Avat, náčelník Pa-Utesů, není mrtev a záhy se probudí ze spánku, do kterého byl uvržen Old Shatterhandem. Zde stojí Vinnetou, náčelník Apačů. Spolu jsme osvobodili osm bílých zajatců, a ani tisíc Pa-Utesů nám je nemůže vzít! Howgh!"

Reakcí bylo zdvojnásobení řevu a zahřmělo i několik výstřelů, které nikomu z nás neublížily. Plavili jsme se již opět ve stínu. Ještě dlouho jsme však slyšeli hlasy rudochů, kteří ztratili možnost nás dohonit a zmateně pobíhali po břehu. Tak se osvobození muži dozvěděli, kdo jsme, přímo z Vinnetou-vých úst. Začali pokřikovat, avšak Vinnetou je gestem požádal, aby utichli, a pak sám promluvil:

"Dosud nejsme v bezpečí a kdo ví, můžeme-li se všichni radovat, že unikneme Pa-Utesům. Uplyne jen velmi málo vody a nastane soud, který se velice vážně skončí. Proto nyní ticho! Howgh!"

3. BŮH SE NEDÁ URÁŽET

Vinnetou stál u přední kormy a řídil vor k pravému břehu. Osvobození si mysleli, že tam vystoupíme, ale Vinnetou se ozval:

"Zůstaňte v klidu na svých místech. Poplujeme dále!"

"Proč jste tedy přirazili ke břehu, když zde nebudeme vystupovat, zeptal se kdosi všetečně.

"Protože zde jsou naši koně."

"Ale my nemáme žádné! K čertu! Neměli jste čas nebo chuť odvázat také naše koně? A nemáme ani zbraně. Jak se ubráníme v pustině bez ručnic a nožů? Proč jste si na to, u všech kozlů, nevzpomněli?"

Nastala chvíli odmlka, pak se Apač zeptal:

"Nazývá se mladý, bílý muž, který právě promluvil, Fletche-rem?"

Poznal jsem tón, jímž tu otázku vyslovil. Byl to přízvuk, který bylo možno u Ápače slyšet jen tehdy, když byl nucen jednat s někým, kým opovrhoval, ale zároveň se snažil svůj hněv potlačit.

"Ano!" ozvalo se.

"Je tedy synem starého bělocha, který je nazýván Old Cursing-Dry?"

"Tisíc d'áblů! Kdo vám dovolil použít té zatracené přezdívky?"

"Vinnetou se neptá na dovození, a rád by znal člověka, jenž by se odvážil něco proti tomu namítat."

"Já se toho odvažuji! To jméno je urážkou, kterou nestrpím! Kde je můj otec? Když jsme byli přepadeni, v ležení nebyl, a tak ho Indiáni nezajali. Nechci se domnívat, gent's, že byste nás odtud vyvedli a mého otce někde nechali na holičkách. V takovém případě, aby vám všichni čerti jeli do kostí. Přisahám..."

"Už dost!" přerušil ho Vinnetou. "Ani přísahy, ani nadávky! To nestrpíme! Old Cursing-Dry je v dobré skrýši a zítra se s ním setkáte. Osvobozovat vaše koně by zkoušel jen hlupák. A nyní vám povím, co se stane:

Pa-Utesové nás budou pronásledovat a my je nalákáme do pastí, ze které nikdo z nich neunikne. Pak dostanete zpět všechno, co vám bylo odňato. Bojovníci Navahů už čekají, aby Pa-Utesy zajali. Kdo nemá koně, se nyní poplaví na voru tak dlouho, až budeme na určeném místě. Zde řeka tvoří velikou okliku, která vede až k místu, které rudí muži nazývají Sitsuto, Žlutá voda. Vzpomíná si můj bratr Old Shatterhand na ono místo?"

"Ano!" odpověděl jsem. "Jestliže nyní vyrazíme koňmo, dorazíme tam za úsvitu.

"Správně, a my, kteří pojedeme na voru, připlujeme tam o něco později. Můj bratr Shatterhand má čtyři volné koně. Ať s ním sedne do sedla Dick Hammerdull, Pitt Holbers a jeden z jejich přátel. Jeďte do Sitsuta a počkejte tam na nás. Co bude dál, domluvíme na místě."

Osvobodili jsme osm zajatců, čtyři přátele Hammerdulla a Holberse a čtyři kumpány starého Fletchera. Ke mně přidal Vinnetou úmyslně Dickova a Pittova druha, nikoho z družiny "starého látevníka". Jen si Hammerdull vybral jednoho muže ze svých přátel, vystoupili jsme na břeh, od kterého vor hned zase odrazil. Bylo odvážné od Vinnetoua plavit se se čtyřmi takovými lidmi, jako byl starý nebo mladý Metcher. Jak se dalo usuzovat z vyjadřování toho mladíka, nepadlo jablko daleko od stromu.

My čtyři jsme opustili břeh a ač byla úplná tma, našli jsme záhy roklí, v níž podupávali koně. Neudalo se tam v době naší nepřítomnosti nic. Jak jsem pozoroval, Old Cursing-Dry trhal sice pouty ve snaze se osvobodit, ale jeho námaha byla marná. Zvedli jsme ho na koně a pevně přivázali.

Dickův přítel se v první chvíli nemálo divil, jak zacházíme se starým Fletcherem, ale brzo se mu dostalo stručného vysvětlení. S našim postupem plně souhlasil a nedivil se již ničemu. Sedli jsme do sedel a popohnali koně do cvalu. Opustili jsme řeku a zabočili do širé roviny nejkratší cestou ke Žlutým vodám. Nerostly zde žádné stromy, takže jsme krásně viděli na hvězdnou oblohu, při jejíž záři jsme nemohli sejít ze správného směru.

Jel jsem celou dobu v čele naší malé skupiny, drže Fletcherova, koně za uzdu. Nestaral jsem se při tom o hovor, který vedl trojlístek za mými zády.

Za prvního úsvitu jsme zdálky spatřili zelený pás stromů a křovin, lemující řeku. Záhy nato jsme dorazili k vodě, kde jsme sesedli, abychom vyčkali příjezdu Vinnetoua a také si po nočních zážitcích trochu odpočinuli. Fletchera jsme na zemi zase svázali. Po celou noční jízdu měl v ústech roubík a nyní jsem mu jej ze soucitu vyndal. Sotva však mohl opět vládnout jazykem, zasypal mě přívalem kleteb. K mlčení jsem jej přinutil až pod pohrůžkou, že dostane roubík znovu. Od včerejška nám zbylo trochu opečených pstruhů. Rozdělali jsme oheň, dopekli jsme je a nasnídali se místo promeškané večeře. Během jídla se chtěl Hammerdull začít vyptávat a bylo na něm vidět, jak tuze mu cosi leží na srdci. Rozhodným gestem jsem ho odmítl, protože Fletcher se neměl dozvědět nic z našich dalších plánů. Jakmile se najedl, dal jsem mu zase roubík do úst a i s koněm jsme jej dopravili opodál a přivázali jsme jej.

Pak se již Hammerdull nesnažil potlačovat svoji zvědavost.

"Proč tady nemohl ten plesnivec zůstat, mister Shatterhan-de?" tázal se. "Proč jsme jej dopravili ke křovinám?"

"Protože ho tady nesmí spatřit jeho syn, až vystoupí z voru. Udělal by tady jistě revoluci, kdyby se dozvěděl, jak nakládáme s tatínkem a jaké s ním máme úmysly. Takto bude podstatně klidnější."

"Well, docela chápu! Ale mám ještě sto dalších dotazů, které..."

"Které byste si měl zatím nechat pro sebe," přerušil jsem ho. "Vezměte si raději udice a pokuste se opět chytit několik ryb. Naši přátelé na voru budou již také notně vyhládlí. Zatím vám povím jen tohle:

Pa-Utesové nás jistě budou stíhat po vodě i po březích. Protože ve tmě nemohli hledat naše stopy, vyčkali denního rozbřesku. Noci využili na stavbu vorů a na pohrby svých dvou padlých, aby se ráno nemuseli ničím zdržovat. Můžete si tedy přesně vypočítat, jaký máme před nimi náskok."

"Takový, že nemají šanci nás dohonit."

"Abychom je však vydráždili, umožníme jim, aby se k nám trochu přiblížili, takže se jistě dopustí neopatrnosti a vyrazí za námi do kaňonu."

"Navahové tam již jsou?"

"Ještě ne, ale my tam také nedorazíme před dnešním večerem

a do té doby tam bude Naitsas-Kar se svými bojovníky zcela jistě. To je vše, co potřebujete v tuto chvíli vědět."

"Vy jste však o tom s Vinnetouem nemluvil. Třeba má Jiný záměr než vy."

"Nemá. A teď raději dbejte o nějaký úlovek."

"Hammerdull a Holbers se jako rybáři opět osvědčili. Za krátkou dobu měli velmi slušný úlovek a zanechali rybaření, až když jsme spatřili blížící se vor.

Ryby jsme dali honem na oheň, aby poutníci dlouho nečekali. Vinnetou stál vzpřímeně na přídi a zíral na nás upřeně, jestli mezi námi není Fletcher. Když ho neviděl, pokývl spokojeně Mavou a zarejoval ku břehu, kde jsme vor uvázali.

Vůně pečených ryb zaujala přichozí natolik, že v několika okamžicích všichni seděli u ohně a pustili se do jídla.

Teď za bílého dne jsem si mohl prohlédnout tváře cizích lovců. Čtyřlístek, který náležel k Old Cursing-Dryovi, nevzbuzoval valné důvěry a chování těchto mužů jim nedávalo příliš dobré vysvědčení.

Vinnetou si mě vzal stranou, abychom si v rychlosti promluvíli o některých nutných podrobnostech. Právě jsme skončili, když se ozval mladý Fletcher:

"Jaké to máte spolu tajnosti, vy dva? Máte snad špatné svědomí, že nesmíme slyšet, o čem si to povídáte?"

Odpověděl za nás Dick Hammerdull:

"Poslyšte, mladý sir! Jak se mi zdá, asi nevíte, s kým mluvíte. Old Shatterhand a Vinnetou nejsou zvyklí, aby se do nich takto někdo pouštěl."

"Tak? Mám se jim snad klanět za to, že mi závidí mou výtečnou hubu?"

"Hubu, nehubu, to všechno je lhostejné. Ale vydáváte se v silné nebezpečí, že byste mohl přes hubu dostat."

"Oho! Rád se podívám na hrdinu, který by se něčeho podobného odvážil. A vůbec poslouchejte! Že jste nás osvobodili, je sice moc pěkné, ale celkem vzato byla to vaše ztráta... povinnost, a my když jsme vám poděkovali, vyrovnali jsme svůj dluh. Teď chci vědět, kde je můj...!"

Bylo skutečně do nebe volající, jakého hrubého výrazu užil místo slova "otec". Dick mu ironicky odpověděl:

"Označujete-li tím pěkným pojmenováním toho, kterému děkujete za svůj život, pak vám chci říci, že už je na cestě k Na-vahům. Nemám pravdu, Pitte Holbersi, starý coone?"

"Jistě že máš, milý Dicku," odpověděl Holbers. "Jestliže je před námi, nemůže být za námi."

"Well! Jestli je to tak, pak jsem spokojen," prohlásil Fletcher. "Jen doufejme, že ti prokletí Útesové vlezou do pastí, pak ale budou..."

Mladý byl výtečnou kopií starého. Z jeho úst se valila pravá povodeň kleteb, které vůbec nelze opakovat a ke kterým připojil Fletcher junior ještě několik příběhů, ze kterých bylo jasné, že tatík a synek si zvykli považovat každého Indiána za bytost, kterou je nutno "zhasnout" na potkání. Kolik zbytečně zmařených životů měli asi tito dva na svědomí?

Protože jsme chtěli trochu zkrátit náskok, který jsme získali před svými pronásledovateli, pobyli jsme u Žluté vody plné čtyři hodiny, načež Vinnetou se svými sedmi muži sedli na vor a vydali se na další cestu po řece. My ostatní jsme se postarali, aby Pa-Utesové už z dálky poznali, že zde přistál vor a tábořilo několik mužů. Pak jsme vytáhli

Old-Cursing-Drye z úkrytu a také jsme opustili Žlutou vodu. Již cestou jsme mu vyňali roubík. Přesto, že se neodvažoval útočit kletbami přímo na nás, slyšeli jsme z jeho úst co chvíli takové výrazy, jaké jsem dosud neslyšel. Znova a znova se zapřisahal, že nezavraždil náčelníkova syna ani jeho druha.

Přímý směr, který jsem zvolil, nás často přibližoval k řece a zase od ní odváděl, až v pozdním odpoledni jsme se k řece připojili definitivně. Za námi se rozprostírala široká, skalnatá rovina, po levé ruce jsme meh řeku a před námi postupně vystupovala vysočina, tvořící příkré srázy, mezi kterými mizel tok Svatojánské řeky.

Tam tedy byl kaňon, skalní soutěska, ve které jsme chtěli sevřít Pa-Utesy, jako myši do pastí. Dosud však bylo nejisté, jestli tam za námi vjedou. Abychom je k tomu nějak nalákali, domluvil jsem se s Vinnetouem, že se zastavím s družinou

poblíž kaňonu a počkám, až se Indiáni objeví. Apač měl učinit totéž na řece.

Seskočili jsme tedy s koní a vyčkávali. Asi po půl hodině jsme uřezali jezce, cválajícího proti proudu. Byl to bojovník Navahů, který nám oznámil, že jeho soukmenovci již dorazili na místo a zaujali bojové postavení, jaké jim navrhl Vinnetou. Pak se rychle vrátil, aby oznámil Nitsas-Karovi, že se s námi setkal.

O něco později jsme uviděli na řece vor. Dal jsem Vinnetouovi smluvené znamení a on přejížděl ku břehu, aby čekal jako my. Řeka tekla v těch místech úplně přímo, a tak Vinnetou mohl stíhatele pozorovat stejně tak dobře jako my, kteří jsme byli na břehu.

Po nějakém čase Dick Hammerdull namítl, zda se vůbec Útesové odhodlali k našemu pronásledování, ale v té chvíli mávl rukou Pitt Holbers, ukazoval do dálky a pravil:

"Ohlédni se, milý Dicku. Hned uvidíš, že Old Shatterhand měl pravdu."

Ano! Pa-Útesové přicházeli. Celý roj se jich objevil na obzoru a bylo jich alespoň dvě stě. A my jsme dosud stali! Teprve když nás spatřili, zastavili se. Nato jsme vyhlédli k řece a nahoře nad proudem jsme spatřili čtyři - pět vorů. Vinnetou už je také zpozoroval a rychle odrazil od břehu, aby i jeho vor byl spatřen. Jak jej Indiáni na vorech spatřili, rázem zrychlili tempo. Současně se tryskem rozjeli i jezdcí na rovině. Všechno nasvědčovalo tomu, že se náš záměr skvěle vydaří.

Vyskočili jsme na koně a uháněli ke kaňonu tempem, při kterém jsme se stále snažili držet se na úrovni našeho voru. Netrvalo dlouho a viděli jsme, jak naši pronásledovatelé dorazili k místu, na kterém jsme je očekávali a odkud jsme poprvé uviděli vory Pa-Útesů i jezdeckou tlupu.

Na velkou vzdálenost nebylo mnoho slyšet, ale jejich paže nad hlavou a mávání zbraněmi nám jasně řekly, že se jejich hrdla nadýmají vítězným pokřikem. Potom opět pobídl koně k novému trysku, což jsme ovšem udělali také. Řečiště se v těch místech již značně užilo, čímž přibývalo rychlosti proudu. Vor s Vinnetouem a dalšími muži se s námi držel na stejné úrovni. Skály se vypínaly nad našimi hlavami stále výš a výše a neustále se k sobě přibližovaly tak, že mezi nimi a řekou zůstala cesta sotva pět metrů široká. Později se ještě víc zúžila. Tady byl vchod do kaňonu. Ostrý a zkoumavý pohled na boční straně u vchodu mě přesvědčil, že Navahové jsou v dobrém a pevném postavení.

V jízdě cvałem jsme pokračovali stále těsněji mezi řekou a skalními stěnami, které zdánlivě vystupovaly až k obloze, přes nejružnější skalní iitiesy a trhlíny. Konečně se skály začaly snižovat. V místech, kde byly nejvyšší, vládlo šero.

V tom místě jsme narazili na překážku. Uviděli jsme před sebou celé bludiště balvanů a skal. Za jejich útesy se nám ukázali skrytí bojovníci Navahů. Zastavili jsme, sesedli s koní a vedli je dál úzkými, schůdnějšími místy.

i Náčelník Nitsas-Kar nás srdečně uvítal a já jsem mu odevzdal starého Pletcheru s pokynem, aby ho dal přísně hlídat.

Vzápětí přirazil Vinnetou s vorem k pobřežnímu skalisku, vystoupil a přispěchal k nám se svou skupinou. To vše se udalo mnohem rychleji, než jsem vyprávěl a tu jsme již také spatřili v horní části kaňonu vory i nepřátelské jezdce. Past zaklapla.

Přiložil jsem k lici těžkou medvědobijku a vypálil na koně prvních dvou jezdců. Výstřely zaduněly s hromovou ozvěnou mezi skalními stěnami jako rány z děla. Navahové vykročili ze svých úkrytů. Na každém útesu, v každé rozsedlině, u každého balvanu se objevil některý z nich, ručnici připravenou ke střelbě.

Útok Pa-Útesů skončil. Nepřátelští jezdci zarazili koně a dali pokyn bojovníkům na vorech, aby přirazili ke břehu, což se stalo velmi rychle, ač to byla namáhavá a složitá práce. Útesové zahájili střelbu, ale ta nám nemohla vůbec uškodit.

Když pochopili, že nemají šanci na úspěch a že kolem nás neproniknou, obrátili se směrem zpět. Zmizeli a kolem nás propluly jejich prázdné vory. Po nedlouhé chvíli čekání se rudoši objevili znovu, neodvažovali se však přiblížit až na náš dostřel. Byli odrazeni předním oddílem Na váhu a již patrně pochopili, že padli do léčky a že jsou v naší moci.

Bylo to až příliš zřejmé. Měli jsme dost místa, abychom rozvinuli své síly, kdežto oni byli omezeni na úzký prostor mezi řekou a skalisky, kde se tísnili se spoustou svých koní. Jen ti nejpřednější z nich mohli použít svých ručnic, ti vzadu by mohli svou střelbou zranit některé ze stojících vpředu. A pobývat déle v této nebezpečné soutěsce? Snad přes noc?

To by bylo čiré šílenství! Proto jsme byli přesvědčeni, že na svůj úspěch nebudeme muset dlouho čekat.

Moje domněnka se brzo potvrdila. Za pár minut k nám popojel ze stísněného prostoru jezdec, který mával na znamení jakýmsi šátkem. Pustili jsme ho blíž a jezdec nám oznamoval, že jeho náčelník si přeje mluvit s naším náčelníkem.

Odpověděli jsme, že nás Pats-Avat může navštívit a že mu zaručujeme bezpečný příchod i odchod.

Stalo se, co jsme předpokládali. Náčelník Pa-Útesů se objevil a začal vyjednávat. Čistě po indiánsku, to znamená, že velmi zdlouhavě. Jak se vyjednávání protahovalo, snesl se na nás soumrak a bylo třeba zapálit ohně. Náčelník Navahů trval na uzavření "mírové smlouvy" a na válečné náhradě padesáti ručnic. Náčelník Pa-Útesů si také přál uzavřít mír, ale bez výkupného, protože jeho syn a ještě jeden bojovník byli úkladně zavražděni.

Ujal jsem se tedy jednání já s Vinnetouem a výsledkem nakonec bylo, že Pats-Avat se rozhodl obětovat za smír svých padesát pušek, ale za to mu měl být vydán vrah jeho syna. Jakmile bylo mezi námi dosaženo této dohody, začal mezi námi kolovat

Nitsas-Kar, Velký šíp

nezbytný kalumet, načež se Pats-Avat vrátil ke svým bojovníkům, aby jim oznámil výsledek našich jednání. Za to, že se dostal tak lacino ze své svízelné situace, mohl děkovat jen humánnímu citu Vinnetoua.

K našemu přednímu oddílu jsme vyslali posla, načež Navahové ustoupili ze svých bojových pozic a rozptýlili se podél břehu řeky. Vbrzku na mnoha místech planuly ohně. Obzvláště mě zaujala skutečnost, že od stvrzení míru se nikde mezi rudými bojovníky neobjevila ani stopa nedůvěry nebo nesnášenlivosti. Bojovníci obou kmenů tábořili vedle sebe a stýkali se vlídně. Jen Pats-Avat měl obtíže s vybráním bojovníků, kteří měli odevzdat pušky. Trvalo skoro do půlnoci, než jich bylo vybráno padesát, načež se k nám Pats-Avat vypravil, abychom mu vydali vraha. Je samozřejmé, že bylo vráceno vše z věcí, které byly ukořistěny osmi zajatcům.

Náčelník dal všechny tyto věci přinést a zároveň byli přivedeni koně. Bylo zjištěno, že žádnému z bělochů nic z

osobních věcí nechybí. Spolu s náčelníkem se dostavil bojovník, který byl svědkem vraždy a zahlédl vraha.

My jsme ovšem ještě potřebovali, aby Old Oursing-Dry byl

z vraždy usvědčen dříve, než bude vydán otci zavražděného. Proto byla sestavena šestičlenná rada, totiž oba náčelníci, Vinne-tou, já, Dick Hammerdull a Holbers.

Do této chvíle jsme měli starého Metchera v zajetí odděleně, aby ho jeho syn nemohl spatřit. Když však byl vrah v poutech přiveden k ohni, uviděl ho tam mladý Fletcher a hned sehnal k nám za pustých kleteb a hrozeb. Tato situace, která nebyla pro naše oči a uši vůbec příjemná, nakonec skončila tak, že i mladý Fletcher byl spoután a dostal strážce s tím, že jestli okamžitě nepřestane s klením, dostane i roubík.

Kolem ohně se utvořil kruh posluchačů. Dříve, než byl Vinne-touem řízený výslech zahájen, byla zajatci podle zvyku savany sňata pouta. Svědek starého Fletchera okamžitě poznal, protože ho viděl prchat a jakmile spatřil jeho koně, prohlásil i o něm s určitostí, že je to zvíře, na kterém seděl vrah.

Byl to zcela dostatečný důkaz o vině. Když dostal slovo Fletcher, aby se hájil, neřekl k věci nic podstatného. Opět nás zavalila jen lavina kleteb, nadávek a rouhavých přísah.

Pats-Avat, otec zavražděného, seděl proti mně. Ručnící měl položen u boku, nůž, tomahavk a starou dvouhlavňovou bambitku měl zastrčený za pasem. Tam také visela kožená prachovnice. Zřejmě hlavně proto, aby se něčím zaměstnal a aby zastřel hněv a rozčilení, vytáhl bambitku a začal ji nabíjet.

Nevšímal jsem si toho, protože jsem upřeně sledoval Old Cursing-Drye, který právě chrlil poslední slova svého rouhání. Nato Vinnetou opakoval obžalobu a požádal nás o rozsudek. Fletcher byl všemi hlasy uznán vinným, načež Vinnetou povstal a řekl:

"Tento spravedlivý soud savany uznal, že Old Cursing-Dry zákeřně zavraždil dva bojovníky kmene Pa-Utesů, a proto bude odevzdán do rukou náčelníka Pats-Avata, který provede rozsudek. Howgh!"

Pats-Avat zvolna vstal a drže bambitku v levici, napřáhl pravou ruku proti vrahovi a pronesl zvučně:

"Od této chvíle patří tento bílý dravec mně. Bude přivázán ke kůlu a mučen, aby protrpěl v bolestech tři dny a tři noci v umírání, neboť se dopustil nejen těchto dvou vražd, ale byl vůbec mučitelem a vrahem mnoha mužů rudé pleti.

Howgh!"

Fletcher stál posupně a strnule, potom však zasyčel:

"Já a zemřít? Na kůlu? Chachacha! Ačkoliv jsem se zapřisahal, že chci být oslepen, jsem-li vrahem, ty rudý pse, jestli pro mne není záchrany, pak ani ty nebudeš svědkem mé smrti. Potáhneš přede mnou!"

Vyrval náčelníkovi z ruky bambitku, namířil na něho a stiskl spoušť. V příštím okamžiku obrátil hlavěň proti svému spánku a stiskl znovu. Oba výstřely zarachotily skoro zároveň, málokdo postřehl, že náčelník si při prvním výstřelu zakryl tvář a při druhém sáhl po bambitce. Vyskočili jsme, zděšení, že oba padnou k zemi mrtví, náčelník však stál stále vzpřímený a nezraněný. Posměšně řekl:

"Nemohl mě zasáhnout, protože jsem mu odrazil ruku a pak, nabíjel jsem jen prachem. Olovo v hlavních nebylo. Ale pohleďte na toho bílého psa, co se mu stalo?"

Ano. Co se dělo s Fletcherem? Pustil z ruky vypálenou bambitku, stál a tiskl si dlaně k očím. Pak spustil ruce a zvedl hlavu, jako by se chtěl rozhlédnout po hvězdách, ale zamával prudce pažemi a z hrdla se mu vydral pronikavý výkřik. Nato se skácel tvář k zemi a hrabal zoufale prsty mezi kamením.

"Uff!" řekl Vinnetou. "Rouhal se oslepenutím a sám si vstřelil náboj prachu do očí. Soud prérie ho soudil, ale velký Manitou byl rychlejší a vykonal nad ním spravedlivý rozsudek sám. Old Cursing-Dryovi se stalo právě to, co tak rouhavě na Velkém duchu vyžadoval. Vinnetou, náčelník Apačů viděl mnoho, co mnozí jiní neviděli, ale něco takového dosud nikoliv."

Vinnetou, tento hrdina bez bázně se zachvěl, jako by mu mráz přeběhl po zádech... Prudce se odvrátil od Fletchera.

Bylo to tak, jak řekl. Old Cursing-Dry chtěl vše skoncovat rychlou sebevraždou, aby se vyhnul bolestnému a zdoluhavému umírání, když mu však náčelník strhl ruku, střelhy prach z pistole mu vlétl přímo do očí.

Měl jsem stejně mrazivý pocit jako Vinnetou a odešel jsem raději tak daleko od ohně, až jsem strašný nářek potrestaného ničemy neslyšel. Když jsem se po delší době vrátil, byl již odsouzenec odvezen mezi Pa-Utesy.

Ačkoliv jsem byl velice unaven, stejně jako všichni ostatní, nemohl jsem dlouho usnout a marně jsem se převaloval z boku na bok. V uších mi stále zněla slova Vinnetouova:

"Velký Manitou byl rychlejší a vykonal nad ním spravedlivý rozsudek sám."

A když jsem si posléze přece jen zdříml, zdálo se mi, že stále slyším rachotit oba výstřely z bambitky.

Byl to skutečně sen? Nebo to byla skutečnost? Ano i ne! Skutečně padly výstřely a po nich jsem zaslechl hluk hlasů a kroků. Vyskočil jsem a viděl, že celý tábor je v pohybu a po nekoukání dotazech jsem se dozvěděl, že Old Cursing-Dry utekl.

Jak to bylo možné? Slepý a svázaný, jak mohl utéci? Nemohl jsem tomu uvěřit. Nebo jen předstíral slepotu a viděl?

V tom ke mně přiběhli Hammerdull a Holbers. Zastavil jsem.

"Víte již, sir," oslovil mě Dick, "že starý Fletcher práskl do bot?"

"Slyšel jsem to, ale nemohu tomu uvěřit."

"Jestli uvěříte nebo ne, to je úplně lhostejno, ale fakt je, že starý vskutku zmizel, mistře Shatterhande!"

"Ale jak sám mohl...? Patrně mu někdo pomáhal."

"Jistě. Vydařený synáček zmizel zároveň s papá. Jedna z hlídek zahlédla dva muže, ujíždějící na jednom koni."

"Neměli čas ukrást druhého. A jak to, že nebyl mladý spoután?"

"Spoutaný, nespoutaný, to je jedno, ale pouta mu byla sňata, protože o to slušně požádal a slíbil, že nebude klít.

Nikoho nenapadlo, že by se mu nemělo důvěřovat."

"Nezodpovědnost! Jakým směrem prchali?"

"Jižní hlídka hlásila, že kolem ní proletěli plným, tryskem. Volali na ně, a když nezastavili, dvakrát na ně vystřelili."

"Pojďte se mnou. Chci vědět, kde stál strážce. Snad nalezneme nějakou stopu, i když je tma."

Šli jsme stejně jako mnozí jiní týmž směrem, ale brzy jsme daleko vpředu zaslechli výstražné Vinnetouovo volání, které nám nařizovalo, aby se nikdo neodvažoval vpřed, nebo zničíme stopy po uprclilých cích.

Všichni se zastavili, jen já sám jsem postupoval směrem k Vinnetouovi. Řekl mi:

"Můj bratr slyšel, co se stalo. Je třeba, aby. . ."

Umkl a naslouchal do noční tmy. I já jsem za několik okamžiků zaslechl dunění kopyt. Zvuk se zvolna blížil a zesiloval, až jsme konečně spatřili koně.

Drželi jsme zbraně připravené k výstřelu, ale opatrnost byla tentokrát zbytečná. Vracel se kůň bez jezdce. Byl to kůň mladého Fletchera a když jsme ho přivedli do ležení, viděli jsme, že jeho zadek je zkrvavený, přičemž kůň sám zraněný nebyl.

Bylo skoro jisté, že některý z mužů byl zasažen střelou, kterou nazdařbůh vypálil muž na stráž. Nejspíš potom kůň shodil jezdce a vrátil se zpět tam, kde cítil i ostatní zvířata. Z toho vyplývalo, že bez koní uprchlíci neuniknou daleko a že jsme mohli klidně jejich stíhání odložit až na ráno.

Jakmile začalo svítat, vydali jsme se za zmizelými. Dlouho jsme nepotřebovali hledat, protože od místa, kde byli oba Fletcherové spatřeni hlídkou, se táhly výrazné šlépěje koně asi do vzdálenosti tisíce kroků, kde na zemi ležel mladší Fletcher. Byl mrtev.

Kule mu vnikla mezi žebry do prsou. Na koni se po výstřelu udržel sotva několik vteřin, pak se zřítíl. Kůň se starším Fletch-rem pádil dále, ale protože ho slepý jezdec nemohl dobře řídit, zabočilo zvíře, nejspíš již pořádně vyplašené, na skalní sráz spadající kolmo z výše třiceti metrů k řece.

Tam se kůň zřejmě vzpínal, nechtěl jít vpřed, protože cítil nebezpečnou hlubinu. Zuřivý jezdec toho však zřejmě nedbal a zvíře ho se sebe shodilo. Když jsme se podívali dolů do prohlubně, uviděli jsme tam muže.

. . . zvíře ho se sebe shodilo. . .

Ještě byl živý, neboť se tápavě pohyboval a k našemu sluchu doléhaly slabé zvuky.

Nikdy jsem nepodléhal závratí, ale tehdy mě přece jímala, když jsem si uvědomil, že i druhá část rouhavé výzvy, kterou pronesl Old Cursing-Dry, se naplnila.

Vrátili jsme se do ležení a přivolali pomoc. Zanedlouho jsme sestupovali s návrší k tomu ubožákovi. Ležel bez vlády, těžce oddechoval a srdcelomně sténal. Napuchlé, zanícené, od znečistěného prachu zmodralé oči byly semknuté.

Poklekl jsem k němu.

"Mr. Fletchere, slyšíte mě? Kozumíte mi?"

Neodpověděl, jen prudce zamrkal a vytřeštil na mne znetvořené bulvy zbavené zraku.

Opakoval jsem dotaz a opět bez úspěchu. Opatrně jsme ho prohlédli a zjistili jsme, že hlava je neporušená, zato obě ruce i nohy byly zpřeráženy. Žebra a páteř dojista také nebyly v pořádku.

"Rozdrcen! Tak jak si přál," zamumlal Vinnetou.

Jistě měl i nějaká vnitřní zranění. Když jsme se ho pokoušeli zvednout, začal přerývaně, ale soustavně křičet. Jeho řev neničil konce. Bolest, která ho mučila, jej alespoň částečně přivedla k vědomí, protože když jsem se ho znova tázal, jestli mě slyší a rozumí mi, přestal křičet.

"Kdo je to? Kdo?" zasípal.

"Old Shatterhand a Vinnetou."

"Co můj syn?"

"Mrtev."

"Byl zastřelen?"

"Ano."

"Byl za-stře-len!" blábolil. "Za-stře-len mou vi-nou."

"Ano. Zavínil jste jeho předčasnou smrt a sám jste si připravil strašné umírání."

Vzdychal a sténal zhluboka. Pak zavřel slepé oči a ležel bez pohybu. Jen prsa pracovala.

Po chvíli úplného ticha jsem se ho zeptal:

"Jste vzhůru? Bdíte?"

"Ano," vydechl.

"Zbývá vám již jen málo času. Pamatujte na smrt, na své hříchy, na věčný soud a na svou duši. Vzpomeňte na svrchované milosrdenství boží."

"Milosrdenství," zašeptaly bez výrazu jeho rty.

"Teď povězte pravdu! Zastřelil jste náčelníkova syna?"

"Ano."

"Litujete toho hříchu a všech dřívějších, kterých jste se dopustil?"

"Jestli lituji? Oh! Modlete se - za mne - aspoň - otčenáš -"

"Poslechněte, co vám povím. Jestli skutečně litujete svých činů, zemřete v přesvědčení, že budete účasten boží milosti a že vám bude Všemohoucí milostivým soudcem. S tou nadějí můžete jít na věčnost! Pomodlíme se za vás!"

Výkonal pohyb, jako by chtěl své zlomené ruce sepnout k modlitbě, ovšem marně. Složil jsem mu je tedy sám a modlil se za něj hlasitě otčenáš.

Na Fletcherově tváři se objevil tichý, skoro usměvavý výraz a jeho hlava se zvolna a mdle pohnula, jako by se ukládala ke spánku. . .

Konec! Old Cursing-Dry odešel z tohoto světa. Kéž by ho po cestě do onoho světa nepřevážely kletby!

Vinnetou mě zvedl a pravil: "Mému bratru Sár li se stalo po vůli. Duše tohoto muže našla svou cestu k Manitouovi. Jeho tělo ať zůstane společně s tělem jeho syna v zemi, dokud se do nich v den poslední nevrátí jejich duše. Howgh!"

... Howgh!

KAREL MAY

OLD CURSING DRY

Bůh se nedá urážet

Překlad J. Turnovského upravil Mikuláš Moravec Ilustroval Leoš Moravec Kresba na obálce Zdeněk Burian

Typografie Milan Albich Odpovědný redaktor Michal Moravec

V roce 1991 vydalo nakladatelství

Toužimský a Moravec,

Moskevské 57, 101 00 Praha 10. Vršovice

jako svou 582. publikaci

Vytiskly Tiskařské závody,

Hálkova 2, Praha 2

Náklad 15 000 výtisků

13/33

Cena kart. výt. 15 Kčs